

[Aksel Larsen.]

har erklæret, at de finder, at disse indrømmelser er aldeles utilstrækkelige, og jeg tror, der er chance for, at der ved nye forhandlinger efter arbejdernes meget kraftige nej ville kunne opnås et adskilligt bedre resultat. Resultatet kunne opnås hurtigere og blive endnu bedre, hvis regeringen også åbent ville bekendtgøre, at den gjorde fælles sag med Danmarks fagbevægelse, med de danske arbejdere, hvis regeringen ville bruge den myndighed, den besidder overfor arbejdsgiverne. Det er jeg sikker på. Den højtærede statsminister og jeg har siddet i regering sammen, og da forelå der et lønspørgsmål arbejdere og arbejdsgivere imellem; den højtærede statsminister ved udmærket vel, at der var enighed om, at de burde have 15 øre mere i timen. Da lå det sådan, at kun hvis regeringen sagde til arbejdsgiverne, at den syntes, der burde gives denne lønforhøjelse, ville den blive givet. Den daværende regering, i hvilken socialdemokrater og kommunister jo ikke var alene, sagde dette til arbejdsgiverne, og arbejderne fik i august 1945 en lønforhøjelse på 15 øre i timen. Jeg tror, at også denne regering, selvom det ikke er en samlingsregering, har nogen autoritet, og hvis den ville sige til arbejdsgiverforeningen: I skal ikke vente noget regeringsindgreb, og hvis den ville sige: regeringen synes, alt taget i betragtning, at I bør optage nye forhandlinger med arbejderne, så ville disse forhandlinger ikke alene komme i gang, men de ville relativt hurtigt kunne give sådanne resultater, at arbejderne sagde: nu har vi i hvert fald fået et grundlag, vi kan afblæse kampen på, for nu har vi opnået realiteter, som måske ikke er helt tilfredsstillende, men dog adskilligt bedre end det, man bød os gennem forligsmandens mæglingforslag.

Hvis man holder fast ved det, man hidtil har bekendtgjort som sin vilje, og ophører dette mæglingforslag til lov, sådan som det foreligger her, er der ingen vej udenom de følger, arbejderdeputationerne har givet udvalget oplysning om i denne nat. Man kan ikke forvente tilfredshed og arbejdsro, når man benytter sådanne udemokratiske metoder, som man vil benytte i dette tilfælde, og uanset den højtærede statsministers personlige eller politiske følelser for mit parti eller for mig synes jeg, at man

her skulle tænke på arbejderklassens og det heles vel. Gør man det, standser man behandlingen af dette lovforslag og siger til parterne: optag forhandlinger igen og se at blive enige.

Stats- og udenrigsministeren (H. C. Hansen): Ja, det er jo nu endt i den groveste demagogi fra det ærede medlem hr. Aksel Larsens side. Det ærede medlem ved, som det høje ting ved det, at vi ikke kan diktere arbejdsgiverne det ene eller det andet standpunkt. Det ved det ærede medlem. Det ved alle. Det ærede medlem ved, at vi ikke kan diktere arbejdsgiverne at optage forhandlinger. Det ved han, og det ved alle, og det ærede medlem ved derfor også, at det, han propagerer for, er den ubegrænsede konflikt, ubegrænset i omfang, ubegrænset i tid. Dette er ikke et standpunkt, som en ansvarlig politiker efter min opfattelse kan gå ind for. Regeringen kan ikke gå ind for det, og det er ikke et standpunkt, som vi overfor landets samlede interesser overhovedet kan tillade os. Jeg synes, at det ærede medlems linie dermed klart er blevet karakteriseret.

(Kort bemærkning).

Aksel Larsen: Jeg agter ikke at returnere grovheder. Jeg vil gøre opmærksom på, at jeg ikke har sagt, at regeringen skulle eller kunne diktere arbejdsgiverne noget, men jeg har sagt, at regeringen gjorde klogt i ikke at være med til at ophøje mæglingforslaget til lov, og at regeringen gjorde klogt i sammen med folketinget at tilkendegive overfor de to parter, at de bør optage nye forhandlinger, og at regeringen gjorde klogt i at tilkendegive, at den står på arbejdernes og fagbevægelsens side i denne sag. Jeg tror, at dette ville have en ganske betydelig indflydelse — og en gavnlig indflydelse — på hele situationen, således at der nåedes et resultat i løbet af en ret kort tid, som arbejderne kunne være tilfredse med.

Hermed sluttede forhandlingen.

Ændringsforslag nr. 1

vedtoges med 157 stemmer mod 13; 1 medlem tilkendegav, at han hverken stemte for eller imod.